

28.4.9

46a → 47a (סיום הפרק) → (חזק מן הדם)

1. כי נפש הבשר בדם הוא ואני נתתיו לכם על המזבח לכפר על נפשתיכם כי הדם הוא בנפש וקרא ז:א
 2. ובא אהרן אל אהל מועד ופשט את בגדי הבד אשר לבש בבואו אל הקדש והניחם שם: ויקרא טז:בג
 3. וכל זקני העיר ההוא הקרבים אל החלל ירחצו את ידיהם על העגלה הערופה בנחל: דברים כא:ו
 4. ולבש הפהן מידו בד ומכנסי בד ילבש על בשרו והרים את הדשן אשר תאכל את העלה על המזבח ושמו אצל המזבח: ויקרא ו:ג
 5. והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל באש ישראל והבשר כל טהור יאכל בשר: ויקרא ז:ט
 6. והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים אשר לה' וטמאתו עליו ונקרתה הנפש ההוא מעמיה: ויקרא ז:ב
 7. ולא יחללו את קדשי בני ישראל את אשר ירימו לה': ויקרא כב:טו
 8. ושחט את בן הבקר לפני ה' והקריבו בני אהרן הפהנים את הדם וזרקו את הדם על המזבח סביב אשר פתח אהל מועד: ויקרא א:ה
 9. וכי תזבחו זבח שלמים לה' לרצונכם תזבחהו: ויקרא יט:ה
 10. והקריב המקריב קרבנו לה' מנחה סלת עשורן בלול ברבעית ההין שמן: במדבר טו, ד

I Analysis of exclusion of דם from liability for טומאה

a source: begin with source for exclusion of דם from מעילה

i לכם - v. 1 - עולא

ii מעילה - for atonement and not לכפר - v. 1 - תדברוי

iii זריקה as well is consistent before זריקה - its non-מעילה state after זריקה - v. 1 - יוחנן

1 challenge: why not have it be consistent so that מעילה applies before and after זרה"ד?

2 answer: מעילה never applies after the process is complete (זרה"ד)

(a) challenge: מעילה - after burning the אברים, the דשן is still vulnerable to תרוה"ד

(b) answer: אינן מלמדין → שני כתובין הבאין כאחד בגדי כהונה (בגדי לבן של כה"ג ביוה"כ) and תרוה"ד

(i) note: that is only valid according to the one who interprets v. 2 as barring any use of כה"ג

(ii) but: according to דוסא ר' (other כהנים may use them) why not extend תרוה"ד כולה to התורה כולה?

1. answer: עגלה ערופה and תרוה"ד (v. 3) are שני כתובים הבאים כאחד

2. question: this is only valid according to מ"ד that אין מלמדין מ"ד; but to יהודה ר'...?

a. answer: there are 2 מיעוטים - הערופה (v. 3) and ושמו (v. 4)

iv question: why 3 words in v. 1 to eliminate מעילה from דם?

1 answer: 1 to exclude from מעילה, 1 to exclude from נותר and 1 from טומאה

(a) however: no need for exclusionary word from פיגול, as per our משנה - only דם and דשיל"מ is a מתיר itself

b tangential question (ר' יוחנן): why 3 mentions of כרת in re: eating בטומאה שלמים?

i answer: 1 to set up the כלל, one to be the הכלל על ללמד פרט שיצא ללמד על הכלל and 1 to include non-edibles

1 note: according to ר"ש, who excludes non-edibles from טומאה, 3rd mention for פנימיות

(a) since: according to him, they are excluded from פיגול, סד"א they are also excluded from טומאה - קמ"ל - טומאה

II Analysis of ר"ש's opinion that any non-edibles are excluded from טומאה

a dispute about range of מחלוקת between ר"י+ר"ל vs. ר' יוסי בר חינאי+ר"א (1 of each pair against the other two)

i version 1 (רב טבימי): 1 side - dispute only if meat (wood etc.) is טמא, but טומאת הגוף - all agree no מכות

1 other side: dispute ranges across both types of טומאה

(a) reason: once we apply v. 5 (והבשר) and extend to non-edibles (רבנו), apply עליו (וטומאתו עליו) - v. 6

ii version 2 (ר' כהנא): 1 side - dispute only if man is טמא; but if בשר (i.e. wood) is טמא - all agree to מכות

1 other side: dispute ranges across both types of טומאה

2 דבא: this position seems more reasonable

(a) reason: if we cannot apply v. 6 (וטומאתו עליו), we cannot apply v. 5 (והבשר) - extending to non-edibles

(b) challenge: we learned (above) that the 2nd mention of והבשר (v. 5) extends to non-edibles

(i) answer: that is just to invalidate it (מדרבנו) but no consequences of כרת

- III שחיטה: ideal intents at משנה ו'
- a שלמים – for an עולה and not, e.g. לשם זבח
 - b מי שאמר והיה העולם – לשם זבחה
 - c לשם אשמים – and not to be cooked on the coals
 - e לשם ריח – and not to be roasted off-חבה first
 - f לשם ניחוח (to 'ה) נחת רוח – לשם ניחוח
 - i *and, in case of חטאת ואשם* the specific violation for which it is being offered
 - g even if he didn't intend any of these, valid, as תנאי ב"ד, since all intent follows the officiant
 - i *note*: this position is *contra* יוסי בר יוסי ר' אלעזר בר יוסי בעלים: ר' אלעזר בר יוסי ר' אלעזר, ראב"י (אב"י):
 - 1 *prooftext*: v. 10 – הקריב המקריב → owners are called "מקריב"
 - 2 *observation* (אב"י): ראב"י ר' אלעזר, ראב"י: (אב"י) all hold that 1 man's intents can affect another's acts
 - (a) דאב"י as per above
 - (b) *per* his position (*contra* חכמים) that if a ישראל performs שחיטה for a עכו"ם, a ישראל may not eat from it, since the גוי intended ע"ז at the time of שחיטה
 - (c) דשב"א: something which is פחות משעור but A was מצניע, giving it significance; if B unearths and carries it, he is liable for הוצאת שבת, based on A's intent
 - (d) *assessment*: both ר"א and רשב"א will accept ראב"י – if this extension of intent holds בחוץ, certainly בפנים
 - (i) *but*: ראב"י may not accept either – perhaps he only extends it בפנים
 - (e) *and*: רשב"א will accept ר"א – if he applies it to שבת, certainly he'll apply it to ע"ז
 - (i) *but*: ר"א may not apply it to שבת; perhaps ע"ז is treated בפנים כעין בפנים, but שבת requires מחשבת מלאכת מחשבת
- IV two related rulings of אמוראים (the first seen against our משנה)
- a דב: if someone slaughtered לשם קדשים לשם קדשים – פסול; לשם חולין – valid (doesn't affect)
 - i *challenge*: יוסי ר' יוסי's ruling that even if he didn't intend any of it valid → לשם חולין is invalid
 - ii *correction* (אב"י): proper inference – if he intended חולין – valid, but not מרצה (for בעלים)
 - b ד"א: if he did לשם חולין – valid; משום חולין (i.e. he thinks its חולין) – invalid
 - i *per*: question of שמואל – how do we know that מתעסק בקדשים is invalid
 - ii *answer* (ר"ה): v. 8 – intent must be for בן הבקר
 - 1 *response* (שמואל): that is known – how do we know that it is מעכב?
 - 2 *answer*: v. 9 – לרצונכם תזבחוהו – the "2nd mention" which is מעכב